

[Elsø-Merete Ross.]

keligt til en endelig bedømmelse af, om bestemmelsen har haft gavnlige virkninger.

I mit parti finder vi det derfor rigtigt, at de principielle betænkeligheder ved særbehandling af homoseksuelle forhold, som vi og mange andre gjorde gældende i 1961, da stk. 4 blev indført, nu fører til, at vi får dette stk. 4, som aldrig burde have været indført, ophævet.

Ved første behandling sagde jeg, at hvis ministeren ville være helt konsekvent i sine principielle betænkeligheder ved særbehandling af homoseksuelle forhold, burde han også foreslå ophævelse af § 230, hvorefter den, som modtager betaling for at øve kønslig usædelighed med en person af samme køn, straffes med hæfte eller med fængsel indtil 1 år. I et heteroseksuelt forhold straffes ingen af parterne for at yde eller modtage betaling, medens den modtagende straffes i et homoseksuelt forhold. Derved fastholder man, at homoseksuel prostitution stadig betragtes som mere umoralsk end den heteroseksuelle. Så vidt jeg kan se, er denne paragraf et sidste levn af denne forskelsbehandling.

Jeg kan godt se det lidt humoristiske i at være fortalere for ligestilling mellem mandlig og kvindelig prostitution, når jeg samtidig mener, at samfundet må gøre alt for at bekæmpe prostitution; men jeg kan alligevel ikke se rettere, end at det må være rimeligt, at mandlig og kvindelig prostitution undergives en ensartet strafferetlig regulering.

Nu er det jo ikke min egen opfindelse, at § 230 skal afskaffes, så de to former for prostitution bliver ligestillet. I betænkningen fra 1955 om foranstaltninger til bekæmpelse af prostitution var der efter flertallets opfattelse grund til at overveje dens afskaffelse. Jeg synes, tiden må være inde til at gå til handling nu, 10 år efter. I denne betænkning siges det, at det er et nærliggende spørgsmål, om paragraffens strafferetlige ansvarsfordeling er rimelig. Kunden kan trygt friste med sin betaling, for han

kan ikke straffes, men i det øjeblik den prostituerede modtager den tilbudte betaling, har han foretaget noget kriminelt. Jeg beder om tilladelse til at citere fra betænkningen — det står side 89 —:

„Begge parter er — ud fra forskellige motiver — ude efter kontakt; at lægge hovedansvaret for, at den opnås, på den unge savner reel begrundelse i de faktiske forhold. Hvor modtageren er et — ofte vanskeligt stillet — ungt menneske, ligger det i sagens natur, at straffetruens effektivitet er svag. Rejses der straffesag, vil den ofte strande på bevissværligheder, og den fængselsstraf, der skal idømmes, er ikke noget formålstjenligt middel til at hjælpe unge mennesker over forhåndenværende vanskeligheder. Det bør herved erindres, at den svenske lovgivning ikke har nogen til § 230 svarende bestemmelse.“

Når man ellers lægger megen vægt på ensartetheden i nordisk lovgivning, hvorfor ophæver vi så ikke vor § 230? Det er heller ikke min opfindelse, at man, hvis man ophævede § 230, kunne anvende bestemmelsen i § 199, hvorefter politiet kan give folk, der ikke ernærer sig på lovlig vis, men f. eks. ved prostitution, pålæg om at søge lovligt erhverv inden en vis frist og om muligt anvise dem et erhverv. Først hvis pålæggene ikke efterkommes, anklages den pågældende for løsgængeri og kan så straffes med fængsel. Vi har i udvalget fået oplyst, at bestemmelsen i § 199 med godt resultat har været anvendt på ca. 30 homoseksuelt prostituerede i det sidste år. De foranstaltninger af forsøgsmæssig og anden art, der kan træffes over for prostituerede kvinder efter § 199, har ikke krævet et præventivt supplement — som ministeren kalder det — i form af en § 230; hvorfor skulle det samme så ikke kunne være gældende for mændenes vedkommende?

Når jeg opfordrer tingets ærede medlemmer til at stemme for ophævelse af § 230, er det altså af 3 grunde: for det første for at ophæve en moralsk betonet forskels-